

Lisbeth Hoffmann Petersens prædiken ved aftengudstjeneste

Taler

Lisbeth Hoffmann Petersen
Sognepræst

Dato

5. november 2020

Sted

Hjallese Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Esajas' Bog kapitel 49, vers 13-18

Salmer

Der står et slot i vesterled
Herre Jesus, kom at røre
What a Wonderful World

1 Det er blevet efterår. Det er mørkt, som kun november kan være det, et afgrundsdybt hav af mørke. Det er højsæson for tristhed og mismod. Graderne falder i takt med de sidste æbler, der lander på den mørke jord, rådner, forgår og bliver til intet.

5

Det er nærliggende at fortvivle og sige som drengen i Janne Tellers prisbelønnede ungdomsroman "Intet": *"Der er intet, der betyder noget."* Drengens kammerater beslutter sig for at modbevise denne påstand og lave en bunke af betydning. Bunken af betydning består af alt dét, der virkelig betyder
10 noget og rummer på surrealistisk vis alt fra et par smarte, grønne sandaler til et barnelig i en kiste samt en afskåret pegefinger. Det lykkes ikke at overbevise kammeraten; sammenholdet om og kampen for at samle betydning mislykkes, og bunken bliver sat til salg og kommer på museum som et andet oldtidslevn, og man kan rettelig spørge: Hvad er meningen? For meningen er tydeligvis noget
15 andet end betydningen!

I den gammeltestamentlige læsning til på søndag fra profeten Esajas hører vi et uddrag fra en tekst, der rummer såvel jubel som fortvivlelse. Folket jubler i tekstens første linje, fordi de netop er vendt hjem fra fangenskab eller eksilet i
20 Babylon. Men da de er kommet hjem, bliver de ramt af en afgrundsdyb tristhed og fortvivlelse. For hvad er meningen med det hele? Har Gud helt glemt dem, siden de skulle så meget ondt igennem?

25 I nutiden kan vi stille et tilsvarende spørgsmål: Har Gud helt glemt os, når vi skal så meget igennem? Covid-19's truende tilstedeværelse i verden gør os angste og bekymrede for fremtiden. Det kan være svært at se håb forude. Nogle er blevet syge; andre har haft familie eller venner, der har været syge og måske er døde af den frygtede sygdom. Hvad er meningen? Har Gud helt glemt os?

30

Her kommer ordene fra Esajas os i møde og taler til os på tværs af de 2.700 år, der er gået, siden profeten levede: Nej, Gud har ikke glemt dig! Esajas stiller det retoriske spørgsmål: Glemmer en kvinde sit barn? Nej, hvordan kunne en mor gøre det; hun bliver mindet om barnets eksistens og behov, når det skal ammes.

35 På tilsvarende måde glemmer Gud aldrig sin skabning, sine mennesker. Ligesom Jerusalems bygmester har tegnet et kort over byen ind i sine hænder og kigger på byens mure konstant, således husker Gud mennesket. Det er meningen med hele Guds skaberværk. Det er forunderligt for os at opleve.

40 Teksten giver os en fantastisk god og brugbar opfordring: *"Løft blikket, se dig omkring!"* Ordene hos Esajas er sagt i en anden sammenhæng end vores, og vi får dem på søndag – 22. s.e. trin. og igen Helligtrekongers søndag – hvor vi hører, at folkeslagene strømmer op imod Zion og den eneste, sande Gud som centrum for det hele. Nok ser det sort ud, og Guds folk er ved at gå under; men
45 der bliver en rest tilbage; der er et skud, der skyder frem, et billede på kong David, der er Jesu forfader, og dermed peger hen imod frelserens, Guds Søns komme til verden.

Når vi løfter blikket, så retter vi samtidig opmærksomheden på noget, der er uden for os selv. Så dropper vi, for et øjeblik, vores egen tristhed og mismod og
50 for nogles vedkommende selvkredsen og kigger ud i verden, ud mod vores omverden og opdager med ét, at dét, der har betydning for os, ikke nødvendigvis har det for andre, og at vi ikke bliver mindre fortvivlede eller mismodige af at samle på betydning på egen hånd. Derimod sættes vi ind i en
55 større sammenhæng, når vi løfter blikket; for så kan vi ane en lille flig af meningen med det hele, fordi meningen er noget, der åbenbares, når vi indgår i en større sammenhæng med andre mennesker og med Gud.

Vi får ikke meningen med al sygdom, lidelse, ondskab, ødelæggelse og død. Men
60 vi får en meget mere konstruktiv side af meningen at vide gennem evangeliet, det glædelige budskabs ord: Vi får at vide, at Gud har skabt mennesket i sit billede som den ypperste skabning, men også som et Guds barn, der har behov

65 for konstant omsorg, barmhjertighed og bevågenhed. Den mindste er den
største i Himmeriget. Derigennem lærer vi Gud at kende, og igennem dét
prisme brydes lyset, så mørke, død og fortvivlelse må vige. Og Gud ske lov for
det. Så løft blikket og se dig omkring! AMEN

70

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

75

Tags

Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/lisbeth-hoffmann-petersens-praediken-ved-aftengudstjeneste>

80

85

90

95

100